

LYCZYWO (2) *sb n*

A sg łyczywo (2).

Sł stp notuje, *Cn*, *Linde* brak.

Żywiczne drewno sosnowe przeważnie z korzeni, pocięte na drzazgi służące do podpalania i oświetlania
(2) : [kaganiec żelazny, podróżny, do łyczywa. *InwMieszcz 1565 nr 124.*]

Zwrot: »łyczywo rąbić« (2): *Napyerwey powyedzial yfch fuknyą ydacz z Goftynya czlowyeku gdi*
lyczywo Rąbill na borv vkradl LibMal 1543/75v, 1543/75.

Cf [**LUCZYNA**], **LUCZYWO**

HJ